

væmmeligt at se paa. Og det skal være det nye Fremskridtsfolk? Det skal være Landets Marv! Ned med det Rak! Ned med de Hallunker, siger jeg!“

Erindringen om den to Timer lange Kval, han nys maatte udstaa i Præstegaarden, havde gjort ham ganske ude af sig selv af Forbitrelse. Villing tyssede helt bestyrtet paa ham, og efter sine sidste Ord syntes han ogsaa selv at blive noget betænkelig ved sin Dristighed. Han holdt pludselig inde, og der var i nogle Øjeblikke saa stille i Stuen, som om Væver Hansens Skygge usynlig havde sneget sig gennem Rummet.

„Hvorledes har Deres Familie det, kære Aggerbølle?“ spurgte Fruen paany efter en flere Minutter lang Pavse for at lede Samtalen ind i et andet Spor.

Dyrlægen gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden og vendte Hovedet bort med den smertelige Grimace, hvori hans Ansigt altid fortrak sig, naar nogen talte til ham om hans Kone.

„Lad os ikke tale om det, Fru Villing! Det opriver mig saa frygteligt! . . . Det er dog min Trøst, at hvad jeg paa Grund af Tidernes Ugunst og — lad mig kun tilføje det — paa Grund af min egen Svaghed maa lide, lider jeg for min